

Čís. 11886.

Bylo-li soudcovské zástavní právo, jehož bylo nabyto později než šedesát dnů před zahájením vyrovnacího řízení o jmění dlužníka, v době zastavení tohoto vyrovnacího řízení starší šedesáti dnů, obživo, i když o jmění dlužníka bylo téhož dne a bezprostředně po zastavení zahájeno nové vyrovnací řízení.

(Rozh. ze dne 15. září 1932, R I 585/32.)

Vymáhající věřitelka firma Jan K. nabyla zástavního práva na movitostech dne 9. února 1931, vyrovnací řízení Kv 58/31 bylo o jmění dlužníka zahájeno dne 25. února 1931, avšak dne 10. června 1931 bylo zastaveno, an vyrovnací návrh byl dlužníkem vzat zpět, načež téhož dne bezprostředním připojením na vyrovnací řízení Kv 58/31 bylo zahájeno nové vyrovnací řízení pod Kv 190/31, jež znovu dne 7. září 1931, ano vyrovnání nebylo přijato, bylo zastaveno, načež dne 22. září 1931 byl na jmění dlužníka uvalen konkurs. Při rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodané movitosti nevzal soud první stolice zřetel na pohledávku vymáhajícího věřitele Jana B-a, ježto jeho zástavní právo zaniklo při vyrovnání Kv 58/31 zahájeném dne 25. února 1931. Rekursní soud přikázal firmě Jan K. úhradu její pohledávky. Důvody: Podle § 12 vyr. ř. zanikají sice práva na oddělení, jichž bylo nabyto v posledních šedesáti dnech před zahájením vyrovnacího řízení, obživnou však opět, bylo-li vyrovnací řízení zastaveno. Tento případ tu nastal, ježto vyrovnací řízení Kv 58/31 bylo dne 10. června 1931 zastaveno. Zástavní právo bylo tehdy již starší než šedesát dnů a nemohlo zahájením nového vyrovnacího řízení, i když se připojovalo bezprostředně na dřívější vyrovnací řízení, již platiti za uhaslé. Neboť při druhém vyrovnacím řízení Kv 190/31 nejde o pokračování v předchozím vyrovnacím řízení, nýbrž o úplně nové samostatné řízení vyrovnací.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nelze souhlasiti s vývodem dovolacího rekursu, že, ana firma Jan K. neučinila návrh na pokračování v řízení exekučním, nebylo prodejové řízení v její prospěch vedeno a že důsledkem toho se nemělo k jejímu exekučnímu návrhu přihlížeti. Ke správným důvodům napadeného usnesení a na vyvrácení vývodů dovolacího rekursu jest zdůrazniti toto: I když pravoplatným usnesením ze 4. března 1931 E 4308/30 bylo stanoveno, že v exekučním řízení bude pokračováno po zastavení vyrovnacího řízení k návrhu vymáhajícího věřitele, v souzeném případě tohoto návrhu nebylo třeba, poněvadž zástavní právo firmy Jan K. bylo v době zastavení vyrovnacího řízení již starší šedesáti dnů a nemohlo tedy v době zahájeného nového vyrovnacího řízení býti považováno za uhaslé, nýbrž podle ustanovení § 12 vyr. ř. znovu oživo. Poněvadž firma Jan K., pro jejíž vykonatelnou pohledávku byla povolena exekuce i dražbou, nepřestala býti vymáhající věřitelkou a dražební řízení

se provádělo pro vykonatelné pohledávky jejich vymáhajících věřitelů, bylo ve smyslu ustanovení § 285 třetí odstavec ex. ř. na exekučním soudu, by při rozvrhu nejvyššího podání k pohledávce této věřitelky přihlížel.

Čís. 11887.

Propadná lhůta § 1111 obč. zák. neplatí pro nárok propachtovatele proti pachtýři, ježto pachtýř nesplnil závazek odevzdati při ukončení pachtu spachtované budovy ve stavu, v němž je při nastoupení pachtu převzal, pokud se týče, že nesplnil smluvní závazek, nahraditi výlohy, jež budou spojeny s opravami k uvedení budov do někdejšího stavu.

(Rozh. ze dne 15. září 1932, Rv I 566/31.)

Žalobou, o niž tu jde, domáhal se propachtovatel na pachtýři náhrady škody, ježto žalovaný nesplnil závazek převzatý v pachtovní smlouvě proti žalobci jako propachtovateli odevzdati při ukončení pachtu spachtované budovy ve stavu, v němž je při nastoupení pachtu převzal, pokud se týče, že nesplnil smluvní závazek nahraditi výlohy, jež budou spojeny s opravami potřebnými k uvedení budov do dřívějšího stavu. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Propadná lhůta jednoho roku podle § 1111 obč. zák. platí pro nárok na náhradu za poškození nájemního a pachtovního předmětu nebo za jeho opotřebení zneužíváním. V projednávaném sporu nejde však o náhradu z uvedených důvodů, nýbrž vůbec o náhradu, ježto žalovaný nesplnil závazek převzatý v pachtovní smlouvě proti žalobci jako propachtovateli odevzdati při ukončení pachtu spachtované budovy ve stavu, v němž je při nastoupení pachtu převzal, pokud se týče, že nesplnil smluvní závazek nahraditi výlohy, jež budou spojeny s opravami k uvedení budov do někdejšího stavu. Tento závazek je širší než závazek podle § 1111 obč. zák., zažalovaná náhrada není náhradou ve smyslu tohoto místa zákona a proto předpisu tohoto paragrafu, pokud se týče propadné lhůty v něm stanovené na zažalovanou náhradu nelze použití (sb. n. s. čís. 1444). Obrana žalovaného, že žalobní nárok není po právu, protože zanikl, nebyv uplatněn ve lhůtě § 1111 obč. zák., není opodstatněná.

Čís. 11888.

Byl-li předmětem smlouvy jen pozemek, na němž si nájemce teprve sám zřídil boudu ku prodeji uhlí a napotom dřevěnou boudu pro stáj na koně, šlo o smlouvu nájemní, nikoliv o smlouvu pachtovní.

(Rozh. ze dne 15. září 1932, Rv I 1478/32.)